

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 1

Comissió de Política Cultural

VIII legislatura / Segon període / Divendres, 23 de febrer de 2007

Comissió de Política Cultural

Presidència

de la I. Sra. Maria Mercè Roca i Perich

Sessió núm. 3

SESSIÓ NÚM. 3

La sessió s'obre a . Presideix la Sra. Roca i Perich, acompanyada del vicepresident, Sr. Morell i Comas, i del secretari Sr. *****. Assisteix la Mesa la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Batalla i Nogués, Sr. Dilmé i Vert, Sr. Orriols i Sendra, Sr. Pont i Sans, Sra. Renom i Vallbona, Sra. Vidal i Huguet i Sr. Vila i Vicente, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Arcarons i Oferil, Sr. Balcells Gené, Sr. Boya i Alós, Sr. Chaib Akhdim, Sra. De Madre Ortega i Sr. Ferran i Serafini, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Llansana Rosich, Sr. Mòdol i Bresolí i Sr. Vigo i Sallent, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. López i Rueda i Sra. Mejías Sánchez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sra. Camats i Luis i Sr. Pané Sans, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sr. Robles Almeida, pel G. Mixt.

Assisteix/-en a aquesta sessió...

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sessió informativa de la Comissió de Política Cultural amb el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre les línies d'actuació que se seguiran des d'aquest departament (tram. 355-00014/08). Conseller del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació. Sessió informativa.

La presidenta

Molt bon dia a tothom. Si els sembla bé, anirem per començar aquesta comissió. Moltes gràcies. *(Pausa.)*

Bon dia. *(Pausa.)*

Sessió informativa amb el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre les línies d'actuació que se seguiran des d'aquest departament (tram. 355-00014/08)

Bon dia. Realment hi ha molta gent. És una bona cosa que hi hagi tanta expectació per seguir aquesta primera comissió de cultura, amb la compareixença de l'honorable conseller Joan Manuel Tresserras. Començarem ara mateix. Abans de res, donar la benvinguda a tothom, al conseller primer de tot, i a tots els membres del seu equip que l'acompanyen, i també a gent –veig que hi ha públic, aquí, que ha vingut per seguir aquesta compareixença.

Doncs, té la paraula, quan vulgui, l'honorable conseller.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, senyora presidenta. (*Pausa.*) Voldria començar per agrair-los d'assistència i dir-los que en el departament les polítiques que tot just els exposaré les concebem com unes polítiques que parteixen de l'assumpció d'allò que en el departament s'havia fet anteriorment, de les polítiques desplegades anteriorment, en la legislatura anterior i globalment en les polítiques desplegades d'ençà de la democràcia.

Els dic això perquè som conscients que una part de les precarietats heretades, i que els exposaré, eren precarietats terribles, alarmants, quan vam entrar en la democràcia. I, per tant, les polítiques possibles en aquell moment a Catalunya van haver de ser necessàriament satisfer necessitats bàsiques i atendre urgències. I, per tant, sense entrar en el detall de les prioritats establertes, sí que entenem que heretem un esforç fet important, però que és un esforç que encara necessita una llarga continuïtat.

Nosaltres ens trobem ara amb un pressupost en bona part condicionat per allò que es va fer, però allò que es va fer era necessari. Vull dir-los, per parlar amb tota claredat, que encara s'està pagant les obres del Teatre Nacional, encara s'està pagant la reconstrucció del Liceu, encara s'estan pagant les obres del MNAC, s'estan pagant moltes coses que s'havien de fer i que són de moments diferents, i que assumim íntegrament aquesta herència. Però al mateix temps perquè aquesta herència ens condiciona.

Hi ha hagut un esforç d'increment pressupostari, remarcable sobretot els últims anys, però encara caldrà persistir en aquesta direcció, perquè realment siguem capaços de concedir a Catalunya, a la cultura –a la nostra cultura–, la centralitat que ha de tenir dins dels grans projectes socials.

Dit això, dir també que, fent aquesta assumpció global del que s'havia fet, el context ha canviat molt. S'ha intensificat la globalització, s'ha transformat la cultura per l'impacte de les noves tecnologies. En aquests moments, tenim una accessibilitat

gairebé universal a les altres cultures, sobretot a les grans cultures, aquelles que disposen de les grans plataformes industrials per a la seva difusió. I davant d'això, el compromís modern, el compromís que adopten els països avançats, el compromís que adopten organitzacions internacionals com la UNESCO és el compromís per a la defensa de la diversitat. I a l'hora d'emmarcar una política a Catalunya, el que hem de veure és de quina manera nosaltres podem participar en aquest compromís global en la defensa de la diversitat, que és el centre de les grans polítiques culturals a nivell mundial.

I en aquest àmbit, la responsabilitat de Catalunya en el món global és la d'assumir d'una forma decidida l'actualització i dinamització del seu llegat cultural i lingüístic. Aquesta és una prioritat. Perquè aquest llegat cultural i lingüístic és una part insubstituïble del patrimoni cultural i lingüístic de la humanitat. Per tant, hi ha una prioritat, que és de connectar amb les polítiques més avançades i modernes en la defensa de la diversitat, i això a Catalunya vol dir sobretot i en primer terme, una defensa radical de la nostra aportació, que és el nostre patrimoni lingüístic i cultural. La seva actualització i la seva dinamització, no només un llegat: la seva actualització i la seva dinamització.

Per tant, el que els diré s'inspira en la voluntat de ser conseqüents amb aquest propòsit.

Dit això, quina mena de plantejament tenim de la situació de la cultura catalana? En primer terme, entenem que la cultura catalana és una cultura europea mitjana. Mitjana pel seu pes demogràfic, per la seva capacitat de producció, també pel seu mercat, de vegades, més potencial que real. Però, en qualsevol cas, el nostre horitzó és el de ser una cultura europea mitjana. Volem que sigui una cultura més dinàmica i volem que sigui una cultura més orientada al futur, però a l'hora de pensar on som concebem la cultura catalana com una cultura europea mitjana.

La mateixa naturalesa del departament, el fet de ser un Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació ens marca un altre dels punts de referència de les polítiques que volem desplegar, i és la voluntat d'usar intensivament els mitjans de comunicació com una de les indústries culturals bàsiques i com l'instrument primordial per tal

d'apropar la cultura al conjunt de la gent. Volem que cultura i comunicació estiguin més estretament vinculades.

Volem també que la cultura catalana no sigui un fenomen estrictament capitalí i, per tant, quan parlem de cultura catalana volem parlar de la cultura al conjunt del territori català, no només a la seva capital. I això vol dir que una part de les polítiques hauran d'anar orientades a aconseguir millores en les infraestructures en el conjunt del territori i hauran d'anar orientades a aconseguir aquest equilibri, que faci present allò que passa a Barcelona a tot el territori, però també a Barcelona coses que es fan en d'altres llocs del país.

Volem també fer una política de cultura i comunicació adreçada al conjunt de la societat. Voldria que entenguessin que això no és banal. Tothom pensa en el conjunt del país quan fa polítiques de cultura i comunicació, però moltes vegades la tendència és a pensar més per raons d'urgència, en una part del país, no fer polítiques culturals pensant fonamentalment en els sectors de la creació i en els sectors gairebé específicament culturals. Nosaltres voldríem pensar les polítiques culturals i de comunicació com una part de les polítiques socials. Pensar en la cultura com un fenomen transversal que té a veure amb l'economia, té a veure amb el benestar, té a veure amb l'educació, té a veure amb el civisme, té a veure amb la capacitat d'exportació, té a veure amb la imatge pública del país, amb les relacions internacionals, té a veure amb tot. I pensar la cultura com un tot adreçat al conjunt de la població.

Volem, els deia, que la cultura proporcioni als mitjans de comunicació de tot ordre – els grans mitjans i també els mitjans locals– aquell dipòsit de continguts de qualitat a costos raonables, que els permetin ser viables. Els mitjans de comunicació, en l'etapa d'emigració a l'univers digital, trobaran greus problemes de viabilitat. I una de les claus de la seva viabilitat serà disposar de continguts de qualitat a costos raonables. Aquests continguts socialment ja existeixen i habitualment són continguts de caràcter cultural, moltes vegades finançats també amb recursos públics. I de vegades, produccions culturals estimables, a les quals té accés molt poca gent. Per tant, els mitjans han de saber que han de trobar en la producció cultural, en allò que ja es

genera a tot el territori i a la seva capital aquell fons de materials, aquells continguts de qualitat que els han de permetre la viabilitat. Però això només serà així si ells es comprometen a ser l'instrument a través del qual la cultura arribi no només a aquelles minories que ja consumeixen cultura, sinó que arribi al conjunt de la població. Per tant, els mitjans de comunicació han de ser l'instrument principal de l'eixamplament del mercat.

D'alguna forma, els mitjans de comunicació ens han de permetre que tota la població sigui concebuda com un mercat potencial dels béns culturals. Evidentment, des del Govern hi ha una certa capacitat d'intervenció sobre els mitjans públics, perquè a través dels contractes programa podem fer valer les prestacions en forma de subvenció que reben aquests mitjans i condicionar-los que parlin més i millor de la cultura, de tota la cultura i especialment de la que es fa aquí.

Però també en el sector privat dels mitjans de comunicació –després en parlarem una mica més–..., veuran que es tracta d'un sector fortament subvencionat, de vegades sense gaire contrapartides. I entenem que una contrapartida legítima, exposada amb transparència i proporcionalitat, és la de demanar a aquests mitjans de comunicació, també als privats, que prestin una major atenció a la cultura.

Un altre dels propòsits que ens formulem és el d'intentar treballar per a la modernització, la innovació i la internacionalització, i apostar per l'exigència i la qualitat. En general, la cultura catalana, durant molts anys, tenia un punt de partida tan precari que s'ha abonat a allò que es feia, de vegades purament pel fet de ser fet en català o simplement perquè es considerava que havia de ser objecte d'especial protecció.

Això no n'hi ha prou. Igual que deia al començament «les condicions han canviat», en això també les condicions han canviat. I si no han canviat del tot, ajudarem que acabin de canviar. Ens hem de plantejar exigències de qualitat. Veuran després també que no té massa sentit que acabem finançant increments de producció de títols amb poques tirades, l'increment de producció de pel·lícules, però que el resultat final sigui que menys gent ha vist cinema en català o que menys gent ha comprat llibres en català –en català, en castellà o en altres llengües. És a dir, no

podem construir una ficció, estem obligats al rigor. I una part del rigor vol dir modernitzar-se i plantejar-se objectius rigorosos de qualitat.

D'altra banda, hem d'intentar que la nostra cultura ens connecti a les tendències més avançades a nivell general. Això vol dir més contacte amb l'exterior, això vol dir fer circular més la nostra producció, aconseguir que les nostres empreses es plantegin accedir als mercats globals. per tant, doncs, modernització, innovació, internacionalització i, com els deia, apostar per l'exigència i la qualitat.

No som prou presents a mercats internacionals, no tenim una taxa de cobertura del propi mercat de proximitat que sigui suficient. De fet, en alguns àmbits –diguem-ho clarament– no hem avançat gaire d'allà on érem fa uns quants anys. Com que hem fet inversions importants per tal d'aconseguir-ho, potser ens hauríem de plantejar canviar l'estratègia d'aquestes inversions. I en això els faré alguna proposta, també..., respecte d'això.

La cultura catalana en l'època de la globalització ha d'assumir una funció també de plataforma de trobada i d'integració. La cultura catalana no és una cosa que ja estigui definida i predefinida. La cultura catalana és

Fitxer 2

...de cosa viva.

La cultura popular catalana, també en conjunt la cultura catalana, és viva i canviant, i l'hauem d'anar redefinint a cada moment. I amb la mateixa contundència que deia abans que la nostra principal obligació és participar en les polítiques mundials de protecció de la diversitat i garantir a la humanitat que protegem, actualitzem i dinamitzem el nostre llegat lingüístic i cultural, els dic ara també que aquest llegat lingüístic i cultural ha d'estar en transformació permanent. I ho ha d'estar en funció de les circumstàncies que es donen en aquests moments al país. I ho ha d'estar, tenint en compte la globalització i tenint en compte els nous processos migratoris. I això ens obliga a canviar.

I la cultura és justament la plataforma, l'espai en el qual és possible reassignar sentit a les coses i en el qual és possible redefinir les identitats. I aquest procés, agradi o no, es dóna. I hem d'atendre aquest procés i des de l'Administració fer possible que aquest procés sigui fluid. La cultura catalana és un dret i hem d'aconseguir que sigui una invitació. I això vol dir que hem de posar a disposició de la gent que ho vulgui la possibilitat de conèixer-la i de connectar-hi, i també, evidentment, de participar-hi i de transformar-la des d'allò que cadascú ja és. I aquest és un paràmetre fonamental també per a nosaltres. Per tant, la cultura catalana, punt de trobada, punt d'integració, espai per repensar-nos i actualitzar-nos com a país i com a cultura; dins de les polítiques nacionals de cultura i comunicació, aquest serà un element central del nostre projecte.

Volem enfortir les indústries culturals. Partim d'una situació en la qual des del sector públic s'ha hagut de fer un gran esforç que en molts moments ha estat un esforç de substitució, perquè en les condicions de sortida de la dictadura, el mercat de consum específicament català no era prou atractiu per a moltes de les inversions privades; hi havia unes inèrcies de desatenció del propi mercat de proximitat perquè, per part de les indústries culturals i dels mitjans de comunicació, el mercat català era vist simplement o sobretot com un submercat d'un mercat més gran. I com que la gent ja estava disposada, perquè havia adoptat les seves rutines amb relació a aquest mercat més gran, no calia atendre des del capital privat, o no calia córrer riscos atenent des de la indústria privada aquest mercat català singular i específic. Ens és vital enfortir aquest mercat singular i específic; ens és fonamental. I per fer-ho, necessitem una indústria potent, una indústria privada potent; o sigui, no pot ser que des del sector públic es vagi substituint allò que en països normals de la nostra dimensió ja és efectuat per part del sector privat. I el que hem de fer, doncs, és animar i ajudar també el sector privat a complir la seva funció.

Ho veuran molt clarament; és a dir, ara hi ha pressió per part de les ràdios privades per disposar de més quota de mercat i demanen legítimament que no hi hagi tanta saturació de presència de la ràdio pública en l'espectre i que la ràdio pública tingui restriccions quant a la publicitat. I tenen raó i haurem de racionalitzar-ho. Però és

veritat que ara ho diuen perquè hi ha un públic, i aquest públic es va crear des dels mitjans públics, des de l'esforç públic; és a dir, es va haver de fer una feina de substitució, és el que tocava en aquell moment i es va fer, i es va fer raonablement bé. Ara, però, també les condicions han canviat i, per tant, hem d'intentar ajudar el sector privat a fer el seu paper, però és el sector privat, també, qui haurà de fer el principal esforç. Un sector privat crònicament depenent de la subvenció pública és una fal·làcia, no serveix; o sigui, ha de ser un sector privat de veritat, que se l'ha d'ajudar, però se l'ha d'ajudar amb calendari i amb objectius absolutament precisos. I això és el que ens proposem fer. Per tant, enfortir la indústria cultural i de comunicació a Catalunya, però sobretot orientar l'esforç que pugui guanyar autonomia i pugui consolidar mercat. Això només ho podrà fer si és capaç de cobrir una taxa superior del seu propi mercat de proximitat.

Durant molt temps hem centrat en aquest àmbit l'esforç en la producció. Bona part dels programes de subvencions han anat orientats a afavorir l'increment de la producció –suport a la producció de llibres, suport a la producció de pel·lícules, suport a la producció d'espectacles teatrals, suport a la producció–, i juntament amb grans equipaments hi ha hagut en general això, suport a l'activitat de caràcter productiu. En canvi, però, com els deia, amb això hem obtingut, moltes vegades, xifres perfectament homologables, de vegades fins i tot sorprenentment sobreeixides respecte als estàndards de països semblants en dimensió a nosaltres en el context europeu. Bé, el que hem de fer ara, segurament, és veure per què, en canvi, si s'ha millorat en xifres de producció, en termes de consum ens hem bellugat tan poc.

Hi ha una via fàcil que és dir: «No hi ha mercat», o donar la culpa a la gent, donar la culpa al públic. Pensem que el que cal és, veient l'esforç, la qualitat de l'esforç i la intensitat del que es fa en matèria de promoció, de màrqueting, de postproducció, d'esforç per ser present als punts de venda, hi ha molt terreny per córrer, hi ha molt a fer. Per tant, sense deixar de recolzar la producció, però intentant introduir criteris de rigor a l'hora d'ajudar-la, el que hem de veure és si podem desplaçar l'accent de les nostres prioritats cap a la promoció, cap al màrqueting, cap a la distribució; és a dir, assegurar-nos que els productes que ja he dit abans que volíem de major qualitat,

amb menys coartades, més capaços de competir en els mercats també globals i internacionals, si aquests productes es troben realment en igualtat de condicions en els punts de venda, en els àmbits on es produeix el consum.

En aquests moments, la presència –ja no els diré de cinema en sala, eh?–. la mateixa presència de llibres, de producció local a les llibreries o de llibres en català, sobretot, a les llibreries, és molt per sota del que probablement es correspon a la nostra capacitat de producció. Si això ens passa en el mercat de proximitat, deu ser que no som gaire sensacionals tampoc a l'hora de tenir una gran distribució internacional. Per tant, doncs, el primer esforç també que volem fer addicional, a banda de continuar amb les polítiques endegades, però, com reforçar-les, reforçar-les sobretot posant l'accent en la promoció, en la distribució. Hem de millorar la informació disponible, per part dels consumidors, sobre la producció cultural catalana, i específicament també sobre la producció cultural en llengua catalana en els sectors en què això és rellevant.

En fer l'aposta pel mercat, fem l'aposta també pel que se n'ha dit «l'espai de comunicació català», si vostès volen, l'ecosistema de comunicació; forma part de la nostra naturalesa com a país, és una peça bàsica de construcció nacional. Des del departament entenem que estem immersos en un procés de construcció nacional. De fet, això és una tendència global que marca la sociologia a nivell global; a tot arreu es redefeixen les identitats, la idea de nació, la idea de cultura compartida, a tot arreu; nosaltres, també –nosaltres, també. I per tant és fonamental que intentem mantenir els trets de singularitat que ofereix el nostre mercat cultural. N'hi ha d'altres que redefeixen la seva nació i el seu espai a partir de considerar-nos simplement com un submercat; ells defensen la seva construcció, nosaltres farem política per defensar la nostra.

Bé, veurem algunes de les actuacions..., aquestes serien algunes de les línies generals que jo inicialment els volia destacar. Pel que fa a algunes de les actuacions, per àmbits, que voldria exposar-los... Pel que fa al sector de l'edició i de la premsa, entenem que en aquest sector, Barcelona sobretot ha generat una massa crítica industrial sanejada que ha estat capaç, efectivament, d'arribar també a d'altres mercats. Aquesta indústria sanejada que és capaç d'adreçar-se a d'altres mercats, té

un gran potencial, però l'hem d'ajudar encara a internacionalitzar-se més. Hi ha un element perquè això sigui d'aquesta manera, i és que Barcelona es converteixi en un gran centre editorial multilingüe; encara no n'hi ha gaires a tot el món, i Barcelona, entenem que hauria d'anar-se convertint progressivament en una capital editorial multilingüe.

Entenem també que en el camp de la distribució hi ha reptes rellevants en el marc d'aquell repte general que els deia d'apropar els productes a la gent i d'enfortir el mercat. Entre aquests reptes rellevants hi ha el fet que, en el sistema de distribució a Catalunya, hi ha una proliferació de petites llibreries, de petites empreses d'atenció al client en el sector editorial que pensem que han de ser mantingudes, que han de ser ajudades i protegides a renovar-se, però que compleixen una funció imprescindible. Per tant, farem una política activa de suport a les llibreries tradicionals, si em permeten parlar així, que s'hauran d'especialitzar, hauran d'aprendre a cooperar més i hauran de proporcionar serveis afegits als clients; però les protegiem, farem una política activa de treball amb el sector per tal d'ajudar-lo a millorar la seva posició, que en aquests moments és una mica precària. Això ho farem també abonant, a tots els nivells, el suport al preu fix del llibre. I defensarem també aquestes llibreries com a canal de distribució del llibre de text, en qualsevol condició. Per tant, preu fix i llibreries també com a canals de distribució del llibre de text, perquè ens sembla que és vital per a la seva supervivència.

Entenem també que, en aquest àmbit, hem d'aconseguir una millor presència del llibre en català dins dels punts de venda. La visibilitat que obté encara el llibre en català és per sota de la seva capacitat i de la seva qualitat. Volem, en aquest punt també, insistir en el paper dels mitjans de comunicació com a prescriptors de consums culturals, i entenem que s'ha d'aconseguir que el conjunt dels mitjans de comunicació proporcionin millor, més actual i més intensa informació sobre la producció de la resta del sector editorial. Volem, d'altra banda, també, endegar –ja hem començat a treballar-ho amb el Departament d'Ensenyament– un pla de foment de la lectura que ens permeti arribar, amb el conjunt del sector –amb els editors, amb llibreters–, a un gran acord social pel llibre i la lectura.

D'altra banda, en aquest ordre, vostès saben que –i ho comentava abans– el sector de la premsa és un sector encara, en el nostre país, molt fortament subvencionat. I en aquest punt, el compromís –i així ho hem exposat quan hem parlat amb el sector– és que hi hagi una transparència absoluta pel que fa als ajuts als mitjans de comunicació i, al mateix temps, que hi hagi criteris objectius de proporcionalitat a l'hora d'assignar aquests ajuts o aquestes subvencions.

En aquests moments, a Catalunya hi ha, en el sector editorial, unes 660 empreses que produeixen 31.000 títols, dels quals a prop de 9.000 són en català. Des d'aquest punt de vista, podríem considerar-nos satisfets; des del punt de...

Fitxer 3

...[tots] els consums les coses ja no serien igualment bones.

Pel que fa a la xarxa de lectura pública, disposem d'un tres-centes vint-i-cinc biblioteques, que utilitzen 4,7 milions d'usuaris, i que permeten que més d'una quarta part de la població del país tingui carnet de biblioteca, però, en canvi, no disposem encara d'una xarxa pública única de biblioteques. El que ens proposem fer en aquest àmbit és, ja hem fet els primers contactes amb les diputacions que han mostrat la seva disponibilitat i, per tant, el que ens proposem es, de manera immediata, començar a treballar perquè, el més tard el 2008, hi hagi un sol catàleg de consulta, un sol catàleg de compra de llibres, un sol carnet de consulta, un sol carnet de préstec i una sola xarxa pública unificada de biblioteques. Amb la participació de les administracions que les han fet possibles, amb un gran protagonisme del món local, però, de manera que hi hagi una sola xarxa pública de biblioteques, que és el que passa en els països que han tingut temps de planificar les seves polítiques en aquest àmbit.

Pel que fa també a l'àmbit de biblioteques, només una cosa més. Saben que la llei obliga que hi hagi biblioteques públiques a municipis de més de cinc mil habitants, a Catalunya ja s'havia pres la decisió fa temps d'intentar baixar la ràtio fins a tres mil habitants. En aquests moments, la xarxa de biblioteques públiques a poblacions de

més de tres mil habitants està força complerta i el primer propòsit, evidentment, és acabar de completar aquesta xarxa, però ja hi ha els programes endegats i som molt a prop d'aconseguir l'objectiu. El que voldríem durant aquesta legislatura és encara abaixar-la de tres mil a dos mil. Entenem que una població de 2.950 habitants o de 2.800 habitants no pot estar pendent que un dia o dos a la setmana passa el bibliobus per fer préstec de llibres. El bibliobus és un instrument útil que ha acomplert un gran paper però hem de baixar la ràtio perquè les biblioteques s'han convertit, ja no només en un lloc de consulta de llibres sinó que hi ha consultes multimèdia, són punts de connexió a la xarxa i, en definitiva, s'han convertit, pròpiament, en veritables centres culturals, i, probablement, en els centres culturals més transversals i democràtics que hi ha en aquests moments.

Per tant, doncs, conscients d'això el que volem fer és mirar de baixar la ràtio fins als dos mil habitants i per fer-ho entenem que hi ha una via que ens podria permetre anar més de pressa, i és de comú acord també amb el Departament d'Ensenyament explorar les possibilitats perquè en aquells casos on hi hagi biblioteca escolar, la biblioteca escolar pugui ser ampliada i convertida fora d'horari escolar en biblioteca pública i, d'altra banda, en aquells casos on no hi ha una biblioteca escolar significativa l'esforç de fer la pública i l'escolar sigui simultani i, per tant, que ajuntant esforços puguem completar el mapa.

En aquests moments, pel que fa a documents en biblioteca estem a prop de les ràtios europees, si comptéssim les biblioteques universitàries estaríem per sobre d'aquests xifres. El que voldríem aquesta legislatura és arribar, diguem-ne, a la banda alta d'aquesta paràmetres europeus.

Pel que fa a la música, hi ha dinàmiques encetades que afecten les grans instal·lacions. La utilització que es dona al Palau de la Música, a l'Auditori, al Gran Teatre del Liceu, ens dona xifres prou satisfactòries, els nivells d'ocupació són alts, els costos que hem d'afrontar encara amb recursos públics per seient ocupat encara són molt grans, i això vol dir que hauríem d'intentar introduir un factor que volem convertir també en un dels eixos, que a les conclusions els presentaré, com de les apostes fortes que fem, i és que entenem que la societat no està prou compromesa

amb la cultura i que el sector privat no està prou compromès amb el finançament de la cultura.

En aquests moments, sobre xifres globals d'inversió pública per part de totes les administracions, a Catalunya estaríem de l'ordre dels nou-cents milions d'euros/any. La participació del capital privat se situa per sota dels dos-cents milions d'euros. Hauríem d'aconseguir en un parell o tres d'anys situar-nos en una participació del capital privat en el finançament de la cultura que se situés per sobre dels tres-cents milions d'euros. Això voldrà dir fer un esforç i tirar endavant una llei del mecenatge, però, som conscients que els estímuls fiscals són limitats i, per tant, més enllà dels estímuls fiscals el que hem d'aconseguir és que les empreses s'adonin que en una època en què és fonamental la imatge de marca de l'empresa, la gestió de la reputació de l'empresa, la inversió en cultura en termes d'imatge proporciona el millor retorn possible. No hi ha millor inversió per les empreses en termes d'inversió en imatge que participar en el finançament de la cultura que ha de tenir impacte públic i, per tant, el que ens proposem també és intentar, no només formular el discurs, sinó treballar a prop de les empreses per animar aquesta derivació de recursos de les empreses cap al finançament de la cultura, perquè no tot siguin recursos públics i, perquè ajudin també a l'esforç que l'administració ja fa en aquest camp.

Com els deia, les xifres d'aquestes institucions del Palau de la Música, del Teatre del Liceu, són estimables. En dades de 2005, no tinc completes les de 2006, el Palau de la Música va acollir 378.000 espectadors; l'Auditori 376.000 espectadors; el Gran Teatre del Liceu pràcticament 300.000 espectadors. Són xifres considerables, en conjunt passen del milió de persones, eh? De manera que en concerts de música clàssica vam estar a la ratlla entre el milió tres-cents, milió quatre-cents mil persones, també 2005; concert de música moderna per sobre dels quatre milions de persones. Ingressos en taquilla, pràcticament, en xifres equivalents l'una de l'altra.

És a dir, que en general hi ha una resposta social prou estimable, en aquest punt nosaltres volem incrementar la participació i volem que la gent consumeixi més cultura, participi més de la cultura, però hi ha àmbits en què estimem que ens movem en xifres molt raonables. L'àmbit de la música és un, pensem que ho podem millorar.

Ho hauríem de millorar sobretot de dues maneres: una, aconseguint que una part de les produccions o dels espectacles que passen per aquestes grans institucions més fàcilment puguin circular pel territori, això vol dir acabar de completar les companyes que ja estan endegades de millora d'alguns locals que hi ha en el territori que facin possible també acollir aquests espectacles; fer plans nous perquè municipis que encara no han pogut assumir disposar d'aquestes instal·lacions puguin incorporar-s'hi; establir circuits estables que facilitin la gestió d'algunes gires i que permetin que alguns espectacles puguin ser concebuts d'entrada per circular pel territori, en música i arts escèniques, i també, una altra qüestió, i és intentar introduir més intensivament la difusió digital d'aquests materials, és a dir, hi ha estrenes que es poden fer al Liceu però que s'han de poder seguir des de deu o dotze ubicacions més a través de les noves tecnologies, de manera que puguem, realment, funcionar a partir de disposar d'un país en xarxa, eh?, d'un mercat en xarxa. És a dir, hi ha coses que es fan amb un gran esforç però que arriben a poca gent.

Aquestes dies hem anat explicant, quan exposàvem aquesta idea tot l'equip, que si nosaltres ajudem amb cent mil euros una gran producció teatral, que es fa a Manresa, a Sabadell, a Lleida, a Reus, a qualsevol lloc, i això s'acaba només presentant en aquesta població, i se'n fan tres o quatre representacions, i això ho veuen dues mil persones, el cost que té per nosaltres és molt significatiu, vol dir que hem invertit cinquanta euros de diners públics per a cada persona que ha vist aquest espectacle. Si, realment, es pot crear un circuit de manera que aquest espectacle el vegin a més llocs i pugui arribar a deu, quinze, vint mil persones en directe, el cost de diners públics per persona és molt menor, si, a més a més, aconseguint que aquest espectacle pugui venir a Barcelona, pugui sortir fora del país, si garantim que aquest espectacle pugui ser gravat per qualsevol mitjà local i passar-lo al circuit de mitjans locals dins del marc d'aquells continguts de qualitat i de baix cost que els comentava abans, i, a més a més, aquests continguts són després penjats a Internet, realment, l'impacte que aconseguint és molt major i l'esforç de producció ha sigut poc més que el mateix. De manera que, en aquest, sentit hem d'intentar encara guanyar eficiència, és a dir, que, per tant, tenim estructures i grans instal·lacions en xifres bones.

Si parléssim de museus aquest any el MNAC ha tingut més d'un milió de visitants, el MACBA se situa per sobre dels tres-cents mil, és a dir, que trobaríem xifres en tots els ordres molt estimables, eh?, també amb presència a grans espectacles teatrals, però, encara podem millorar molt la circulació pel conjunt del territori, la sinergia entre Barcelona i la producció local que es fa en algunes altres poblacions i en l'aprofitament a través dels mitjans de comunicació d'aquestes produccions que d'alguna manera ja estan finançades i que ja es fan.

A banda d'aquests temes i respecte encara a la música voldria destacar també que nosaltres volem jugar en aquest àmbit, perquè és un sector en crisi, la carta de la digitalització. El sector discogràfic saben que passa per problemes, de fet, ja 2005 va ser un any de desacceleració, 2006 ho va continuar sent i, per tant, aquí ens hem d'acuitar a veure cap on van les grans tendències i moure'ns de pressa. Entenem que s'ha d'ajudar al sector a disposar d'un gran portal que funcioni com a baixador de música des d'Internet, perquè entenem que el futur necessàriament passarà, no només per aquí, però també per aquí i ens hauríem de moure ràpid. Per tant, doncs, ajudarem el sector a crear una distribuïdora i un baixador de música de producció catalana a la xarxa.

Entenem que es viu un bon moment, des del punt de vista de la creació musical, combinat amb una crisi en el sector discogràfic, que és una crisi global, però que aquí és especialment profunda i, per tant, ens hauríem de moure perquè aquest bon moment de la creació no es malmeti per problemes d'ordre industrial i comercial, i, per tant, anem a veure si fem una aposta per moure'ns adequadament, en aquest mateix 2007 i 2008, per canviar una mica les coses en aquest àmbit.

D'altra banda, aquest bon moment, curiosament ha coincidit amb aquesta mena de crisi o de posada en qüestió del paper de les sales de música en viu i de les sales de concert. Probablement, les sales de concert i els espais de música en viu han d'adaptar-se a les noves normes i han de ser més estrictes en les seves qualitats i les seves característiques. Hem negociat amb el ministeri la creació d'un consorci i apostarem també fort per, en un període breu, 2007-2008, poder ajudar a l'actualització d'aquests espais per assegurar que no només no decreixen sinó que

s'amplia la possibilitat de disposar d'espais on assistir a espectacles de música en viu i concerts en directe.

A banda d'això, aquí també els mitjans de comunicació, altra vegada, són una peça de la política que volem fer, això veuran que és una redundància, surt constantment, i també, evidentment, la presència en festivals i fires a l'exterior, però, al mateix temps, també la creació de circuits. Entenem que l'esforç en la creació de circuits és una part fonamental de l'esforç que cal fer complementari al de més promoció, més presència en punt de venda. És a dir, ja tenim producció, de vegades producció prou estimable, però no se n'informa prou, no arriba prou a la gent, no és prou als llocs on hauria d'estar.

Pel que fa a les arts escèniques, hi ha un pla d'inversions en equipaments de 2006, que aquest any continuarem, perquè entenem que era un esforç molt ben orientat, en la mesura de les disponibilitats pressupostàries. Procurarem incrementar-lo i, al mateix temps, convocarem un nou pla d'inversions en equipaments artístics...

Fitxer 4

que intentaríem fer-ho a mitjans d'aquesta legislatura per poder acompassar les despeses en el primer pla amb aquest segon, eh? Un nou pla d'inversions en equipaments artístics que al llarg del mandat posaríem en marxa.

Els estalvio algunes redundàncies.

Pel que fa a alguns equipaments municipals, de titularitat municipal però que reben subvencions públiques, el que voldríem és universalitzar més la pràctica dels contractes programa. Nosaltres farem una aposta per la llibertat de creació, però tenim un instrument d'intervenció, que són els contractes programa. És a dir, allí on van recursos públics, han de primer objectius d'interès general; objectius de caràcter públic, i l'instrument transparent i democràtic per exercir la pressió que calgui, i per

garantir el compliment de servei públic, o el compliment de l'interès general, és a través dels contractes programa.

Aquí partíem d'una tradició en què els contractes programa practicament els feien els propis mitjans de comunicació. Bé, aquesta pràctica l'hauríem de deixar de banda, eh? Ara, començant per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, o Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, després de la llei de reforma, els contractes programa es negociaran, i nosaltres voldrem intervenir en aquests contractes programa, i vostès, el Parlament, seran els primers de tenir, diguem-ne, relació exacta de què és el que demanem, perquè ho hauríem de demanar entre tots, no només el Govern, els objectius d'interès general els podem formular entre tots, i esperem que siguin formulats entre tots i per consens, però en qualsevol cas tenim la voluntat decidida de fer-los complir. Allí on van diners públics, hi ha d'haver contrapartides i aquestes contrapartides han de servir l'interès general i han de ser transparents.

I en això ens proposem, també, que això comenci a ser realitat, també, en l'àmbit municipal. De moment hem començat exercint les funcions que corresponen a la comissió de seguiment del contracte programa de la Corporació i esperem poder-ho fer. En el moment en què s'aprovi, que serà aviat, la llei de reforma de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, tenim el propòsit d'obrir el contracte programa per tal de precisar algunes de les obligacions que ja s'hi contenien, i utilitzar aquest instrument, que de fet és l'únic a través del qual el sistema polític pot intervenir sobre el sistema de comunicació. L'instrument és aquest i aquest és transparent. I és l'únic, però s'ha de fer servir.

Com a contrapartida, els diners públics que arriben a aquests mitjans. Per tant, a banda de les coses que els deia, volem intentar generalitzar l'elaboració de contractes programa en tots aquells àmbits en els quals hi ha recursos públics que afecten el sector. També ens comprometem a mantenir els centres de producció escènica de Reus i Terrassa i en la mesura del possible potenciar-los.

Intentarem que n'hi hagi més d'aquests centres que es puguin anar obrint. De fet, en aquests moments, al llarg del 2007 esperem contribuir d'una forma decidida a la posada en marxa del centre d'art de Girona, del centre d'arts visuals, dansa i circ

Roca Humbert[#] de Granollers, del centre de dansa de Terrassa, del centre de circ la Vela a Vilanova i la Geltrú, i el centre de creació i pensament contemporani de Vic. I aquestes serien les intervencions que durant el 2007, en concret, ens proposem posar en marxa.

Per tant, diguem-ne, no només és una qüestió d'expressió de voluntats sinó que en aquests casos concrets hi ha compromisos i entenem que tindrem els recursos per respondre a aquests compromisos i, per tant, abans de finals d'any aquests centres estaran en funcionament.

Al mateix temps, pel que fa a objectius del 2007 en el camp de les arts escèniques, volem formalitzar l'ens públic de coordinació de teatres públics –en aquests moments ja funciona una coordinació, diguem-ne, raonablement bona entre el teatre nacional de Catalunya, el Teatre Lliure i el Mercat de les Flors però el que volem és que aquí s'hi puguin incorporar també els principals teatres públics dels països, de manera que hi hagi una bona coordinació. I que aquesta coordinació pugui també incorporar el teatre privat, de manera que s'evitin redundàncies a l'hora de les programacions i que es busquin complementaritats. De manera que aconseguim una eficient assignació de recursos i no hi hagi solapaments entre sector públic - sector privat sinó que hi hagi aquesta complementaritat que volem.

En aquests moments a Catalunya hi ha 143 sales de teatre, diguem-ne, professional, eh?, i que reuneixen unes mínimes condicions. D'aquestes, però, no totes poden encabir grans espectacles, i per això els plans que hi ha de reformes i d'actualització, doncs, han de continuar vigents.

Pel que fa a les arts plàstiques i a les arts visuals, a banda d'altres objectius, ens proposem ajudar a la consolidació de la fira de vídeoart Loop[#]. Entenem que en el camp de les fires d'art, durant un període hi ha hagut una certa davallada, que ha coincidit amb la consolidació progressiva d'Arco com a fira d'art de referència. Entenem que aquí hi ha un nivell de producció artística, unes plataformes de comercialització, les galeries d'art però no només elles, prou importants com perquè en aquest àmbit hi hagi un pes més important i més significatiu.

De manera que ajudarem el que hi ha –sobretot aquesta fira Loop–, però, a més a més, ens trobarem la possibilitat, a través d'Ainart[#] o algun altre mecanisme, de potenciar alguna fira d'art a Catalunya, de manera que la producció que es fa aquí pugui tenir alguna presentació en el propi territori que li doni coherència. Evidentment, sense afluïxar, en absolut, la presència que hi pugui haver a Arco o a les grans fires internacionals.

També, a propòsit d'això, el que volem és facilitar una major coordinació entre el MACBA, com a museu d'art contemporani que en aquests moments juga un paper de referent a nivell mundial; no vull dir que sigui la referència mundial, però és un museu d'art contemporani que té un paper referent. Es compta amb els museus, eh?, en la minoria selecta de museus d'art contemporani a través d'unes condicions específiques, sense els recursos d'altres, sense el desplegament d'altres, però jugant un paper en molts aspectes, com a mínim el discursiu, jo diria de lideratge, i volem connectar-lo més i aprofitar aquest factor, connectar-lo més als centres de producció artística i als altres petits museus d'art contemporani, encara que de vegades no amb aquesta denominació, que hi ha pel territori. És a dir, guanyar sinergia i aprofitar l'impacte que pugui tenir el Museu d'art Contemporani de Barcelona.

Respecte els mitjans de comunicació, específicament: respecte el camp de l'audiovisual i mitjans de comunicació, dir-los que, en primer terme, saben que el propòsit és poder disposar, i ara és en tràmit parlamentari, de la nova llei de reforma de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Pensem que això es podrà produir aviat, i que, per tant, es podrà disposar aviat d'un nou equip gestor de l'organisme, i aprofitar la coincidència en el temps del fet que hi haurà l'emigració digital –és a dir, canvi tecnològic–, el canvi del marc jurídic que serà la pròpia llei, i el canvi en el model de gestió que s'ha introduït i que es completarà amb aquesta nova funció del contracte programa que els comentava abans.

Aquesta triple coincidència, quan fa més d'una generació que existeix la Corporació, ha de permetre una veritable refundació de la Corporació; un replantejament actualitzat del paper i la missió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. A banda d'això, aspirem a consolidar l'Agència Catalana de Notícies. La gestió estava

encomanada a la Corporació. En aquests moments, estem en un procés de trànsit en què el Govern n'ha assumit el control però aquest mateix 2007 hem de trobar els mecanismes a partir dels quals es garanteixi el control parlamentari d'aquesta agència. És a dir, la situació actual és anòmala, és de trànsit, és provisional; hem de trobar els mecanismes que assegurin el control parlamentari de l'Agència Catalana de Notícies.

D'altra banda, vostès saben que una de les primeres qüestions que vam haver d'afrontar –hi va haver alguna pregunta parlamentària al respecte, quan va prendre possessió el nou Govern–, era el tancament de les desconnexions de Televisió Espanyola a Sant Cugat i la desaparició de Ràdio 4. Al respecte saben que vam actuar amb bastanta celeritat; hem començat les negociacions amb la SEPI i amb Televisió Espanyola. En aquests moments tot just aquestes negociacions han començat. Tenim un mes de coll, però el que voldria manifestar-los és la nostra convicció que en cap cas, aquest tancament no es produirà, que, en tot cas, segur que el termini de finals de març és un termini purament referencial. Jo suposo que al llarg del proper mes de març tindrem el que podríem considerar una solució estable, viable i satisfactòria pel que fa al paper del centre de producció de Sant Cugat respecte el conjunt del sistema públic espanyol de Ràdio i Televisió, i així mateix una solució, diguem-ne, raonable i estable, amb garanties de continuïtat per a Ràdio 4. I, en qualsevol cas, el propòsit i el compromís que avui prenc avui davant de vostès és en aquesta direcció.

Al mateix temps, els comentava abans, de passada i com a exemple, que hi ha reivindicacions del sector privat de ràdio, que en aquests moments ha anat consolidant posicions. Ho ha fet d'una forma una mica anòmala perquè el marc legal tampoc permetia gaire cosa més, i així resulta que, mentre que les llicències tenen, o les concessions tenen caràcter local, les cobertures en cap cas no ho tenen, i això crea problemes de planificació de l'espectre.

Nosaltres hauríem aspirat a tenir la capacitat de planificar l'espectre, però som lluny encara de disposar d'aquesta competència. Hem parlat amb el ministeri, els hem exposat la voluntat d'anar a disposar d'un llibre blanc de la ràdio a Catalunya que

contingui un mapa de l'oferta radiofònica, i entenem que efectivament caldrà racionalitzar el pes de la ràdio pública en el conjunt del sistema. En aquests moments, és veritat: hi ha redundàncies i solapaments que hauríem d'evitar, i, per tant, intentar disposar d'un mapa més racional que permeti major viabilitat als negocis privats de ràdio.

Pel que fa a la televisió, el compromís nostre és d'intentar accelerar i intentar fer viable la migració a la TDT. La implantació de la TDT planteja per a les televisions de demarcacions, les televisions que en diem locals, que són de demarcacions pràcticament equivalents a vegueries, planteja problemes de viabilitat. Hem parlat també amb el ministeri al respecte. Ens haurem de replantejar segurament el calendari però voldríem que per al 2010 fos possible l'apagada analògica, i que hi hagués garanties de costos raonables de transport del senyal i que hi hagués viabilitat per als projectes que en aquests moments estan endegats.

De manera que sabem que aquí hi ha un tema rellevant, que planteja dificultats, no només aquí, a tot arreu planteja dubtes i dificultats i entenem que s'ha d'intervenir, en primer terme, convocant altra vegada el fòrum de la TDT. Tenim el compromís del Ministeri de participar-hi, i convocarem a tot el sector al voltant del fòrum de la TDT per veure exactament quin és el calendari realista, viable i possible; i, al mateix temps, quines són les accions que calen perquè aquesta migració pugui fer-se raonablement.

Respecte al fons patrimonial: respecte al patrimoni històric, ens mourem bàsicament en dues direccions. Una d'elles és intentar aplicar al patrimoni també criteris d'eficiència econòmica. El patrimoni no és un luxe, o si és un luxe és un luxe necessari, i ens hem de plantejar també els recursos que van a patrimoni com a veritables inversions. De manera que el que intentarem és disposar d'estudis econòmics que ens permetin avaluar l'impacte sobre el conjunt del sistema econòmic que tenen les inversions en patrimoni, sobre el sector turístic, sobre el sector de la gastronomia, sobre els viatges, sobre qualsevol altre sector econòmic, perquè en molts casos això no es comptabilitza. I, per tant, entenem que molts d'aquests recursos que s'inverteixen a través del Departament de Cultura

Fitxer 5

...un impacte directe sobre els altres sectors.

D'altra banda, pel que fa al patrimoni, el que volem és també intentar continuar i radicalitzar l'aposta per a la creació de circuits que ens permetin treballar conjuntament amb el Departament de Turisme, i simultàniament intentar fer un mapa dels aprofitaments del patrimoni històric. Permetin-me dir en aquest punt que una de les coses que sobta és observar l'impacte que tenen les continuïtats i discontinuïtats d'exercici del poder. Els ajuntaments, alguns de grans, després de mil anys d'exercici de poder, disposen d'un patrimoni considerable. El Govern de la Generalitat té alguns edificis encara a lloguer per als seus departaments, és a dir, és una administració que no ha pogut acumular de manera continuada patrimoni i que en aquests moments ha d'invertir bona part dels seus diners en la restauració del patrimoni dels altres o en proveir-los de continguts i, per tant, no ha pogut disposar, diguem-ne, d'un paquet patrimonial important. Això és significatiu, perquè en aquest punt el que hem de fer, doncs, és ser extremadament escrupolosos en l'aprofitament del patrimoni de la Generalitat, però a buscar eficiència en el patrimoni de les altres administracions per intentar entre tots plegats que quan hi ha manca d'espais públics, per exemple, per a la creació artística, que no ens trobéssim que hi ha edificis de valor patrimonial que s'obren per a uns concerts una temporada a l'estiu o que s'obren per a una activitat molt punt. I, per tant, el que volem és disposar d'un mapa d'usos eficients del patrimoni històric.

Voldríem també, en l'àmbit museístic, introduir criteris de racionalitat. M'agradaria poder-los proporcionar certes coses com les que he vist que a vegades es dedueixen d'alguna informació periodística. No les tenim, és a dir, no sabem encara si realment el Museu Arqueològic, el Museu d'Història i el Museu Etnològic, en xarxa amb altres museus etnològics locals i museus arqueològics locals, han de constituir un sol museu nacional d'història de Catalunya que haig d'anar a unes naus industrials o a unes altres. No ho hem dit nosaltres això. Sí que entenem que s'ha de replantejar el Museu d'Història i que probablement caldria, d'acord amb un projecte de llei que ja estava elaborat, anar a concebre aquest museu com un gran museu nacional d'història. Però,

en qualsevol cas, això en aquesta legislatura el que li tocaria seria fer treballs preliminars, és a dir, preparar la declaració de museu nacional d'història i, en tot cas, encarregar a les persones expertes l'elaboració d'un projecte que pogués ser àmpliament consensuat. I en aquest terreny és en el que ens mourem a aquest respecte.

En aquest àmbit és particularment rellevant, potser no totalment espectacular, però extremadament rellevant, completar la xarxa d'arxius comarcals de Catalunya. N'hi ha en aquests moments aproximadament la meitat d'habilitats i construïts, però en tenim encara uns quants que haurien d'ampliar-se. Hi ha projectes per a això. Permetin-me que els digui que en aquests moments es treballa en set arxius de nova creació, set que existeixen però que estan saturats i necessiten una nova seu i vuit més que existint, diguem-ne, passaran a una ampliació. Aquest pla ens permetria finalment completar tota la xarxa d'arxius comarcals, és a dir, que cada comarca disposi del seu propi arxiu.

Simultàniament, pel que fa a la Biblioteca de Catalunya, s'està treballant en aquests moments per tirar endavant l'ampliació i rehabilitar espais de l'antic Hospital de la Santa Creu i fins i tot millora del seu entorn, que en aquests moments presenta un aspecte més aviat degradat.

Treballaríem també per a la finalització de la segona etapa, si em permeten dir-ho així, del retorn dels «papers de Salamanca», llargament reivindicats, per assegurar la delimitació dels fons constitutius de l'Arxiu Reial de Barcelona i constitutius del que hauria de ser l'Arxiu Provincial de Barcelona en el marc de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, i en general, pel que fa a la Direcció General de Patrimoni i en conjunt per al conjunt d'àrees de departament, anar cap a una veritable descentralització. És a dir, voldríem potenciar, en la mesura de les possibilitats –i això segurament al 2007 no serà possible, però sí més endavant–, cap a potenciar les delegacions territorials. De manera que les delegacions territorials puguin exercir una funció més de control de tot allò que es patrocina en el conjunt del territori i també en la gestió del que és el patrimoni històric; per tant, doncs, ser més a prop dels municipis, dels monuments, de l'activitat de creació des de les delegacions territorials, que en aquests moments

compleixen una funció moltes vegades fonamentalment representativa i escassament administrativa.

Bé, els estalvio qüestions relatives a museus. Només deixin-me dir que el 2005 el nombre de visitants a museus va ser de 18 milions i mig de persones, al conjunt de museus de Catalunya. Ens proposaríem..., en aquests moments estimem que devem estar al voltant dels vint milions, voldríem l'any 98 haver arribat als 25 milions. En una propera compareixença em comprometo a disposar d'indicadors que facilitin fer el seguiment dels propòsits i compromisos adquirits. Pel que fa a visites de museus, la idea seria generar prou estímuls com perquè puguem arribar a la xifra de 25 milions de visites.

Pel que fa a la cultura popular, mirin, respecte a la cultura popular, molt breument, la impressió que tenim és que hi ha encara una concepció de la cultura popular tradicional com una mena de llegat inamovible que fonamentalment s'ha de conservar. Nosaltres entenem que la cultura popular és la cultura que elaboren en cada moment els sectors populars d'una societat, el conjunt de la societat. I normalment aquesta cultura té una vinculació profunda amb les formes de vida de la gent en cada moment. Hi ha una part del llegat cultural, que anomenem tradicional, que ha de ser objecte de preservació i conservació, però això no pot monopolitzar la noció de cultura popular. Per tant, el que ens proposem és abordar els temes de cultura popular passant a una orientació de futur. He manifestat en algunes ocasions, en contra d'alguns parers, que per nosaltres ha de ser possible definir la cultura catalana i la cultura popular catalana en uns termes tal que allò que qualsevol persona fa d'ençà que arriba a Catalunya ho hem de poder contemplar com a cultura catalana, sigui quina sigui la matriu cultural de què provingui. I, per tant, anem a una concepció omnicomprensiva de la cultura catalana, a una concepció ampla i oberta. I efectivament, a Catalunya hi ha, a més a més, per conformació històrica, per decantament al llarg de moltes generacions, un tron de cultura popular tradicional o uns troncs de cultura popular tradicional, que mereixeran atenció específica i que constituiran el tronc d'invitació per a totes les altres persones, però les altres persones s'hi han de poder incorporar des del primer dia i des d'allò que ja són i com allò que ja

són, perquè això és el que ens ajudarà a justament a repensar-nos i a reconfigurar-nos. I en aquest criteri és en el que volem treballar.

Quan hem parlat amb el sector, ja els mostrat la nostra voluntat de pensar la cultura popular tradicional no només com una herència, sinó també en termes que la cultura popular tradicional del segle XXII, eh?, encara està per fer. I, per tant, la cultura popular que volem ajudar a contribuir que es faci és la que es vagi fent en cada moment. Per tant, respecte pel passat, sí, però cultura popular viva, dinàmica i canviant. No hi ha tradició que sobrevisqui si no és transformant-se, si no es transforma deriva en fòssil. No parlem de museus en aquest àmbit; parlem de cultura viva i, per tant, de cultura en transformació constant.

Vaig concloent... *(Pausa.)* Com els dic, nosaltres tenim el propòsit de desenvolupar una proposta de política cultural que sigui extremadament escrupolosa pel que fa al càlcul econòmic i, per tant, disciplinada, que vulgui ser una política nacional de cultura i comunicació com la que intenten els estats europeus de la nostra dimensió, i hi tenim dret i som prou ambicions per voler-ho fer. I això ho fem a partir d'una concepció entenem moderna i dinàmica de la cultura. Intentant sintetitzar l'esperit que ens anima, a l'equip del departament, jo els diria que volem ser amb el passat extremadament respectuosos, en el present tenim la voluntat de ser escrupolosament responsables i serem molt responsables i, respecte als plans de futur, audaços. Serem prudents i eficients en l'administració dels pressupostos, rigorosos en l'anàlisi, i això vol dir que haurem de disposar de noves dades que ara no tenim, disposem de dades de mala qualitat sobre el sistema cultural i les haurem de canviar. Per tant, serem prudents i eficients en la gestió, rigorosos en l'anàlisi i serem ambiciosos en els objectius.

Aquesta és la síntesi de la política que voldríem fer. En tot cas, a partir dels seu requeriments, si cal, concretaríem o ampliaríem alguna d'aquestes consideracions.

I gràcies per la seva atenció, i m'excuso per haver-me allargat un pèl més del convingut.

La presidenta

No es preocupi. Moltes gràcies, senyor conseller. Ara suspendrem la sessió per quinze minuts, però agrairia moltíssim a la Mesa i als portaveus que es quedessin un momentet només.

Gràcies, fins ara.

La sessió se suspèn a.... i es reprèn a...